

2. Toisen kanneperusteen mukaan komissio totesi virheellisesti, että ulkomaisia välyhteisöjä koskevia sääntöjä oli pidettävä SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna tukitoimenpiteenä ja että siis kyseisillä säännöillä annettiin valikoiva etu tietyille toimijoille. Tarkemmin sanottuna komission väitetään määrittäneen virheellisesti ulkomaisia välyhteisöjä koskevien sääntöjen vaikutuksia koskevan arvioinnin viitejärjestelmän ja yksilöineen virheellisesti kaksi eri tilannetta rinnastettaviksi tilanteeseen, jossa konsernirahoitukseen sovellettavaa poikkeusta voidaan soveltaa. Näistä virheistä jommankumman taikka niiden molempien johdosta komissio katsoi virheellisesti, että näillä säännöillä annettiin valikoiva etu tietyille markkinatoimijoille. Kantajat väittävät lisäksi komission katsoneen virheellisesti ulkomaisia välyhteisöjä koskevat säännöt Yhdistyneen kuningaskunnan yleisestä yritysverojärjestelmästä eroavaksi sääntökokonaisuudeksi ja jättäneen huomiotta Yhdistyneen kuningaskunnan verojärjestelmän muut piirteet, joita oli tarkoitus soveltaa yhdessä kyseisten sääntöjen kanssa. Tästä syystä väitetään, että komission arviointia rinnastettavuudesta ja valikoivuudesta rasittaa merkityksellisiä tosiseikkoja koskevat ilmeiset arviointivirheet ja oikeudelliset virheet.
3. Kolmannen kanneperusteen mukaan on niin, että vaikka oletettaisiin, että kyseessä olevat ulkomaisia välyhteisöjä koskevat toimenpiteet ovat SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua tukea, riidanalaisessa päätöksessä todettiin virheellisesti, ettei millään perusteluilla voitu puolustaa sitä, että kyseessä olevat toimenpiteet olivat yhteensopivia unionin valtiontukisääntöjen kanssa. Riidanalainen päätös on lisäksi järjenvastainen ja epäjohdonmukainen, sillä komissio asianmukaisesti hyväksyi sen, että vuoden 2010 verotuslain (kansainväliset ja muut säännökset) (Taxation (International and Other Provisions) Act 2010) 9A osan 9 lukua on pidettävä perusteltuna silloin, kun ainoa peruste ulkomaisia välyhteisöjä koskevan maksun soveltamiseksi on "Yhdistyneeseen kuningaskuntaan liittyvien pääomien" testi, koska kyseistä testiä voi olla kohtuuttoman hankalaa soveltaa käytännössä, mutta samalla se väittää esittämättä riittäviä perusteluja, että mainittua 9 lukua ei voida koskaan pitää perusteltuna silloin, kun avainhenkilötoimintoja koskeva testi johtaa ulkomaisia välyhteisöjä koskevan maksun perimiseen. Vaikka tilanne onkin selkeä kantajan esittämien tosiseikkojen perusteella, avainhenkilötoimintoja koskevan testin soveltaminen käytännössä on nimittäin yleensä kohtuuttoman hankalaa, joten komission olisi pitänyt todeta mainitun 9 luvun olevan myös perusteltu kyseisen testin yhteydessä, ja sen olisi näin ollen pitänyt todeta, ettei kyseessä ole valtiontuki.
4. Neljännen kanneperusteen mukaan on niin, että jos riidanalainen päätös pysytetään, sen täytäntöönpano perimällä väitetty valtiontuki takaisin kantajilta loukkaa unionin oikeuden peruseräitä, mukaan lukien sijoittautumisvapaus ja palvelujen tarjoamisen vapaus, sillä kyseessä olevat ulkomaiset välyhteisöt sijaitsevat kantajien tapauksessa muissa jäsenvaltioissa.
5. Viidennen kanneperusteen mukaan riidanalaiseen päätökseen perustuva takaisinperintämääräys on perusteeton ja vastoin unionin peruseräitä.
6. Kuudennen kanneperusteen mukaan komissio ei perustellut riittävästi riidanalaisen päätöksen keskeisiä osia. Komission väitetään jättäneen ottamatta huomioon aineellisesti "ehdot täyttävien resurssien" poikkeuksen sekä arvioimatta sitä koskevat syyt ja perustelut. Muihin esimerkkeihin lukeutuu toteamus siitä, että edellä mainitun osan 5 luvun mukainen ulkomaisia välyhteisöjä koskeva maksu voitiin periä avainhenkilötoimintoja koskevalla testillä ilman vaikeuksia tai kohtuutonta rasitetta.
7. Seitsemännen kanneperusteen mukaan riidanalaisella päätöksellä loukataan myös hyvän hallinnon periaatetta, jonka mukaan komission on toimittava avoimesti ja ennakoivasti hallinnollisissa menettelyissään sekä annettava päätöksensä kohtuullisen ajan kuluessa. Ei ole kohtuullista, että komissiolta menee yli neljä vuotta tutkinnan aloittamista koskevan päätöksen antamiseen esillä olevassa asiassa ja että se antaa päätöksen yli kuusi vuotta riidanalaisen toimenpiteen voimaantulon jälkeen.

Kanne 8.11.2019 – W.S. Atkins International v. komissio

(asia T-758/19)

(2020/C 27/58)

Oikeudenkäyntikieli: *englanti*

Asianosaiset

Kantaja: W.S. Atkins International Ltd (Epsom, Yhdistynyt kuningaskunta) (edustajat: solicitor M. Whitehouse ja solicitor P. Halford)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan valtioneuvoston päätöksen SA.44896, jonka Yhdistynyt kuningaskunta on myöntänyt ulkomaisten väliyhteisöjen konsernirahoitukseen sovellettavan poikkeuksen nojalla, 2.4.2019 annetun komission päätöksen (EU) 2019/1352 (EUVL 2019, L 216, s. 1)
- vaihtoehtoisesti kumoamaan riidanalaisen päätöksen 2 artiklan siltä osin kuin sillä loukataan kantajan sijoittautumisvapautta SEUT 49 artiklan nojalla
- joka tapauksessa velvoittamaan komission korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa 11 kanneperusteeseen.

1. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan komissio teki oikeudellisen virheen ja/tai ilmeisen arviointivirheen todetessaan, että konsernirahoitukseen sovellettavaa poikkeusta koskeva järjestelmä (jäljempänä riidanalainen toimenpide) muodosti SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun ja sen soveltamisalaan kuuluvan taloudellisen edun.
2. Toisen kanneperusteen mukaan komissio teki oikeudellisen virheen ja/tai ilmeisen arviointivirheen yksilöidessään viitejärjestelmän ”valikoivuuden” arviointia varten.
3. Kolmannen kanneperusteen mukaan komissio teki oikeudellisia virheitä ja/tai ilmeisiä arviointivirheitä yksilöidessään virheellisesti tai epätäydellisesti ja jättäessään hahmottamatta asianmukaisesti valitun viitejärjestelmän merkitykselliset tavoitteet.
4. Neljännen kanneperusteen mukaan komissio teki oikeudellisia virheitä ja/tai ilmeisiä arviointivirheitä yksilöidessään riidanalaisen toimenpiteen poikkeukseksi valitusta viitejärjestelmästä.
5. Viidennen kanneperusteen mukaan komissio teki oikeudellisia virheitä ja/tai ilmeisiä arviointivirheitä luokitellessaan virheellisesti riidanalaisen toimenpiteen ensi arviolta valikoivaksi, kun se totesi riidanalaisen toimenpiteen merkitsevän oikeudellisesti ja tosiasiallisesti toisiinsa rinnastettavassa tilanteessa olevien yritysten erilaista kohtelua.
6. Kuudennen kanneperusteen mukaan komissio teki oikeudellisen virheen ottaessaan riidanalaisen toimenpiteen valikoivuuden arvioinnissa huomioon neuvoston direktiivin (EU) 2016/1164⁽¹⁾, vaikka kyseinen säädös tuli voimaan vasta sen ajanjakson päättymisen jälkeen, jolloin komissio totesi riidanalaisen toimenpiteen olevan valtioneuvoston päätöksen.
7. Seitsemännen kanneperusteen mukaan riidanalainen toimenpide merkitsee komission toimivallan väärinkäyttöä vastoin Yhdistyneen kuningaskunnan itsenäistä verotusvaltaa.
8. Kahdeksannen kanneperusteen mukaan komissio teki ilmeisiä arviointivirheitä todetessaan, ettei väitettyä poikkeusta voida pitää perusteltuna ensi arviolta vuoden 2010 verotuslain (kansainväliset ja muut säännökset) (Taxation (International and Other Provisions) Act 2010) 371EB jakson (”Toiminta Yhdistyneessä kuningaskunnassa”) soveltamisalaan kuuluvista ehdot täyttävistä lainasuhteista saatujen kaupankäynnin ulkopuolisten tulojen osalta. ”Ehdot täyttäviä resursseja” ja ”vastaavasta korosta saatuja tuloja” koskevien vapautusten osalta komission päätöstä rasittaa myös perustelujen puuttuminen vapautusten perusteltavuuden taikka perusteltavuuden puuttumisen osalta.
9. Yhdeksännen kanneperusteen mukaan komissio menetteli vastoin SEUT 108 artiklan 2 kohtaa ja neuvoston asetuksen (EU) 2015/1589⁽²⁾ 6 artiklaa sekä vastoin perusoikeuskirjan 41 artiklan mukaista hyvän hallinnon velvoitetta. Tarkemmin sanoen komissio ei maininnut menettelyn aloittamispäätöksessään epäilyksistään vuoden 2010 verotuslain (kansainväliset ja muut säännökset) 371ID jaksossa säädetyn ”75 prosentin vapautuksen” perusteltavuuden osalta sen käytännöllisen vaikeuden välttämiseksi, että olisi suoritettava avainhenkilötoimintojen arviointi konsernin sisäisen lainatoiminnan osalta ja näin annettava asianomaisille osapuolille riittävä mahdollisuus esittää huomautuksensa tästä. Komissio ei tutkimuksensa kuluessa pyytänyt asianomaisia osapuolia esittämään huomautuksiaan tältä osin, ja se päätti riidanalaisessa päätöksessään jättää vaille huomiota tällaiset huomautukset, jotka asianomaiset osapuolet olivat todella esittäneet tältä osin. Tämän johdosta riidanalainen päätös on mitätön.

10. Kymmenennen kanneperusteen mukaan komissio teki oikeudellisen virheen todetessaan, että Yhdistyneeseen kuningaskuntaan sijoittautuneen yhtiön ulkomaisten tytäryhtiöiden tulojen verottaminen ”siltä osin kuin ne ovat kohdennettavissa kotimaisiin varoihin ja kotimaiseen toimintaan” ei ole sijoittautumisvapauden rajoittamista eikä riidanalainen toimenpide ollut tarpeen perussopimuksen mukaisten vapauksien noudattamisen varmistamiseksi.

Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan kumoamista koskevan (vaihtoehtoisen) vaatimuksensa tueksi kantaja vetoaa seuraavaan kanneperusteeseen:

11. Yhdennentoista kanneperusteen mukaan on niin, että vaikka riidanalainen toimenpide merkitsisi valtiontukijärjestelmää (mikä kiistetään), komissio teki oikeudellisen virheen todetessaan, ettei tuen takaisinperinnällä loukattaisi unionin oikeuden perusperiaatteita, ja määrätessään takaisinperinnästä siitä riippumatta, käsittivätkö ulkomaisen väliyhteisön perustaminen ja sen ulkomaisille konserniin kuuluville yrityksille antamat lainat todella sijoittautumisvapauden hyödyntämistä. Tarkemmin sanottuna takaisinperinnällä loukattaisiin esillä olevassa asiassa kantajalla SEUT 49 artiklan nojalla olevaa sijoittautumisvapautta. Tällaisen loukkauksen osalta riidanalaisen päätöksen 2 artiklan mukainen takaisinperintämääräys on kumottava.

(¹) Sisämarkkinoiden toimintaan suoraan vaikuttavien veron kiertämisen käytäntöjen torjuntaa koskevien sääntöjen vahvistamisesta 12.7.2016 annettu neuvoston direktiivi (EU) 2016/1164 (EUVL 2016, L 193, s. 1).

(²) Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 108 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 13.7.2015 annettu neuvoston asetus (EU) 2015/1589 (EUVL 2015, L 248, s. 9).

Kanne 8.11.2019 – Yalwen v. komissio

(asia T-759/19)

(2020/C 27/59)

Oikeudenkäyntikieli: *englanti*

Asianosaiset

Kantaja: Yalwen Ltd (Birmingham, Yhdistynyt kuningaskunta) (edustajat: solicitor M. Whitehouse ja solicitor P. Halford)

Vastaaja: Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- kumoamaan valtiontuesta SA.44896, jonka Yhdistynyt kuningaskunta on myöntänyt ulkomaisten väliyhteisöjen konsernirahoitukseen sovellettavan poikkeuksen nojalla, 2.4.2019 annetun komission päätöksen (EU) 2019/1352 (EUVL 2019, L 216, s. 1)
- vaihtoehtoisesti kumoamaan riidanalaisen päätöksen 2 artiklan siltä osin kuin sillä loukataan kantajan sijoittautumisvapautta SEUT 49 artiklan nojalla
- joka tapauksessa velvoittamaan komission korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa 11 kanneperusteeseen.

1. Ensimmäisen kanneperusteen mukaan komissio teki oikeudellisen virheen ja/tai ilmeisen arviointivirheen todetessaan, että konsernirahoitukseen sovellettavaa poikkeusta koskeva järjestelmä (jäljempänä riidanalainen toimenpide) muodosti SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua ja sen soveltamisalaan kuuluvan taloudellisen edun.